

I kväll bränner jag min Barbie

Jag är en kvinna, en mogen kvinna med en inte helt obetydlig livserfarenhet. Jag vet att jag duger, som gestalt och världsmedborgare, fast jag är långt ifrån perfekt. När jag var ung var jag däremot av en annan åsikt. Jag var värdelös. Mina själsegenskaper syntes mig ovidkommande, och kroppen var ett skämt. Nyckelbenen stack ut. Näsan var knölig. Ögonbrynen var breda som ett pannband av päls. Vaderna för tjocka. Luggen för rak. Jag var 13 år och hade fräknar och vattniga ögon och generande hårväxt. Det mesta i mitt utseende kunde jag inte göra något åt. Det dolde jag så gott det gick under kläder och smink. Mot behåringen kunde jag i alla fall ta upp strid. Jag noppade ögonbrynen så tårarna rann, böjde ögonfransarna, brände luggen med tång och rakade armhålor och ben och varje annat ställe som befann sig utanför den obestridliga bikinilinjens. Varannan dag var det dags igen, medan veckorna gick och åren. Jag blev äldre, lämnade skolan bakom mig, fick jobb och tjänade pengar, reste och träffade människor som uppskattade mig för annat än att jag noppade mina ögonbryn. Med tiden kom jag att acceptera fler av mina själsegenskaper och inse hur mirakulöst kroppen är utrustad. Två barn blev till där inne. Jag födde dem till världen. Man kan undra vad generande hårväxt betyder efter en sådan bedrift. Ingenting? Man har väl insett livets mening ända ner i dess utsägliga botten och kommit till klarhet? Men sanningen är en annan. Trots den mogna åldern, erfarenheterna, genomsådandet av världen. Man har inte lärt sig nånting.

Det är söndag eftermiddag. Hemmet luktar av svettiga lakan och sotrostast bröd. Vi packar senfärdigt ett par plastkassar, för något vill vi ändå företa oss fastän det är helg. Vi ska till Forsgrénka och bada. Barnen står redan i trapphuset och leker med hissdörren. Jag slänger på mig kappan och skyndar efter. Allt är väl med? Badkläderna, handdukarna, tvålar och hänglås? Jodå, allt. Ändå känns det som att det var nåt...

När vi kommit fram och står i omklädningsrummet slår det mig, och då är det försent. Bikinilinjens! Jag glömde raka bikinilinjens och de lurviga vaderna innan vi gick. Så här off-season brukar jag bara raka mig vid behov, det vill säga när exponeringsrisk föreligger. Detta är ett sådant tillfälle. Jag inser med iskall klarhet vad som strax väntar mig, för någon reträtt är inte möjlig när jag lovat barnen. Vi ska bada. Och innan jag kommer ner i badet ska jag gå catwalken mellan den stora och lilla bassängen. Jag ska gå catwalken fram i min baddräkt, i vars gren pubeshåren spretar ut, och jag kommer inte att se ett dugg frigjord ut. Jag kommer bara se ut som någon som inte gjort det hon ska, som inte vet vad som gäller.

Men visst badar jag. Jag har inget val. Jag tar mig över catwalken med hår och allt. Sen simmar jag runt i kloret och känner mig stark och uthållig. Det är inte så noga med utstyrsel när allt kommer omkring. Vad har jag, en medelålders kvinna med självförtroende, att förlora? Värre är det för de unga flickorna, som nästan är kvinnor. Hur skulle de klara en liknande catwalk? Jag minns ju själv hur det var, hur grotesk man tyckte den egna kroppen var. Sen jag var 13 år har dessutom idealen skärpts ytterligare. Bikinilinjens är bara förnamnet. Nu finns det flickor som, förutom silikoninlägg i behån, rakar underlivet som annars mest är brukligt i porrfilmsindustrin. Om det nu är porr? Om det inte är en bisarr vägran att bli vuxen? Om det inte är Barbie? Hon som bystig, slät och könlös ler sitt krampaktiga leende och lever lycklig i alla sina dagar?

Kära medsystrar! Jag vet inte vad jag ska säga. Jag är ju själv en slav under rakhyveln. Men är det ändå inte nånting vi kan göra? Tona ner betydelsen av vår behåring och ägna energi åt något annat? Läs böcker till exempel? Eller förändra världen? Jag vill leva i ett samhälle där jag får vara den jag är.

Min tid är utmätt. Jag är bara en människa. Hur mycket tid ska jag lägga ner på att låssas att jag inte är det? Nånstans måste man börja. Ikväll bränner jag min Barbie. När bränner du din?

© Tina Messing

Även publicerad i Tidningen Södermalm 25 november 2000